

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

KARÁCSONYI LEVÉL

*„...Felkészülök, hogy olyan hittel és lelkesedéssel térdeljek elébe Karácsonykor,
mint a pásztorok és a napkeleti bölcsek.*

*És tiszta lélekkel, értelmi hitem mellett, hitvalló cselekedeteimet,
főleg az Isten és emberszeretetemet adjam igazi ajándékkul Néki.*

Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a jóakarató embereknek! ”

Tisztelt Rendtársaink! Tisztelt Barátaink!

Észrevétlen érkezett el 2012 decembere. Szinte egymásba mosódtak a hetek-hónapok, s úgy érezhettük, hogy mindig adósak vagyunk önmagunknak a néha elhalasztott tennivalókért, vagy a röpké pillanatokban mért baráti-rokoni találkozóért, beszélgetésekért. Ha áttekintjük azonban a mindennapok történéseit, megállapíthatjuk: meglepően eseménygazdag év áll mögöttünk. Lelki szemeink előtt peregnek a nagyszerű, lélekemelő események, megvalósult nemzetépítő tettek, melyek törzsszékeinket dicsérik; a törzsszékeken belül pedig egy-egy közösség, vagy egyéniségek kimagasló, elismerésre méltó erőfeszítését, tudását-akarátát tükrözik, azaz az összefogásban megnyilvánuló erőt és hatékonyságot.

Ezek a példaértékű tettek lehetnek mérőkövei Rendünk munkájának.

Nem tudjuk a világot megváltoztatni – nem is feladatunk. De tegyünk meg mindent szűkebb környezetünk békéjéért, nyugalmaért, hagyományainkért, családjainkért, nemzeti identitásunkért, hitünkért és önmagunkért. Összetett világban élünk, melyben nem veszíthetjük az értékrendünk megalapozta egyenes utunkat. Tisztelet, megbecsülés, bizalom és szeretet – egymás iránt. Hajthatatlan következetesség és türelem – mindazokkal a megnyilvánulásokkal szemben, melyek megingatni igyekeznek összetartozásunkat, s a közös munkánkat.

Nemzeti egységünkért folyamatosan síkra szállunk, hiszen ez történelmi feladatunk is.

Segítsük, támogassuk egymást, hogy az előttünk álló gondokat együtt könnyebben legyőzhessük, hogy az elkövetkező

esetleges megpróbáltatásokat közösen, egymás kezét fogva kiálljuk.

Kívánjuk, hogy együtt örülhessünk minden magyar gyermek születésének, minden magyar család boldogulásának, minden magyar fiatal itthon megvalósuló sikeres életének, minden értékteremtő, kenyeret adó magyar munkának, mely Magyarország biztos jövőjének alapja.

Köszönöm minden Rendtársam munkáját, építő-segítő gondolatait, tudását-tapasztalatát és önzetlen együttműködését. Köszönöm a munkámhoz nyújtott sok-sok segítséget. Köszönöm a tisztségviselők összetett, végeláthatatlan, áldozatos, – de nem áldozatként végzett munkáját.

Őrizzük egységünket, az erőt, az elkötelezettséget – és a szeretetet a jövő évben is.

Minden rendtársamnak, barátainknak és családjaiknak kívánok áldott, kegyelemteljes boldog új évet.

v. Hunyadi László főkapitány

Uram, ki fönt az égben lakozol a fényességben, gyújtsd föl szent tüzedet az emberek szívében.

Az emberek agyára áraszd el bölcsességed. Értsék meg valabára mi végből van az élet.

Arasznyi kis idő csak, mely ajtódig vezet. De előre csak a jó visz, a gonosz visszavet.

Legyen megint az ember képedre alkotott! Utálja meg már egyszer, mit maga alkotott.

Romlandó kincsekért ne törje magát senki. Igyekezzék helyettök jobb kincseket szerezni.

Jó tettek nyugalalmát. Derűt és békességet. Mit el nem fűj az orkán s rontó tűz nem éget.

Gőgből és gyűlöletből mindent, mit föltalált: vedd ki Uram kezéből a keserű pohárt.

Wass Albert: Fohász a hazáért!

*Rémségek éjszakáját
váltad föl virradatra.
Az emberi világot
szébre és igazabbra.*

*Hogy törvények közt az első
a szeretet legyen.
Üljön jóindulat
a kormánysszékeken.*

*Az igazság előtt
hajoljon meg a fegyver,
s élhessen szabadon
e földön minden ember.*

*És legyen egy akol.
És egy legyen a pásztor.
Növelj pásztorbotot
virágzó rózsafából.*

*S ha mindeneket szépen
elrendeztél ekképpen:
a népek közt, Uram
nekem is van egy népem.*

*Ha érdemét kegyednek
a szenvedéssel méred,
úgy egynek sincsen annyi
szent jussa, mint e népnek.*

*Mások bűnéért is
őt verte ostorod.*

*Sok súlyos nagy keresztet
szó nélkül hordozott.*

*Legjobb fiait vitte
mindég a Golgotára
s jótétének soba,
csak bűnének volt ára.*

*Uram, adj békességet
a Kárpátok között!
Sebol még földet annyi
könny s vér nem öntözött.*

*Sebol még annyi színes
nagy álom nem fakadt
s árvábbak prófétáid
sebol sem voltanak.*

*Sebol annyi virág
és sebol annyi bánat.
Szeresd jobban, Uram,
az én szegény hazámat!*

*Bár megtagadta tőlem
a békét s kenyeret:
engem sújtasz, Uram,
amikor őt vered.*

*Mert népem. Fajtam. Vérem!
Fájdalma bennem ég!
Szánd meg Uram Isten
Attila nemzetét.*

*Adj békés aratást
sok vérvetés nyomán.
Nyugodjék meg kezed
gondverte otthonán.*

*S ha áldásod e földön
elért kicsinyt, nagyot:
jussak eszedbe én is,
ki bujdosó vagyok.*

*A Kárpátok alatt,
ahol apám éltek,
rendelj ki nekem is
egy csöndes menedéket.*

*Csak akkora legyen, hogy
elférjek én s a béke.
Nézzen az ablakom
patakra, fára, rétre.*

*Kenyér mellé naponta
jusson egy szál virág
s láthassam, amint Téged
dicsér egy új világ...*

*Uram, ki fönt az égben
lakozol fényességben,
hallgasd meg kegyesen,
hallgasd meg könyörgésem.*

(Bajorerdő, 1947)

Imádság Adventre

*Napfényes nappalon,
Sötétlő éjjelen,
Légy velem, ne hagyj el,
Édes jó Istenem!
Kísérgess utamon
Vezérlő kezeddél,
Ha fejemet lebhajtom
Álmomat ne vedd el!
Éreztesd lelkeimmel
Szent Lelked erejét,
Láthassam munkámnak
Kedvező sikerét.
Ha belső bánattól,*

*Elsötétül orcám,
Legyen vigasztaló,
Meleg szavad bozzám.
Ó, áldd meg azokat,
Kik drágák szívemnek,
Boldogítsd magadnál,
Aki már pihennek.
Azt is áldd meg Uram,
Ki sebet vág szívemen,
Légy velem, ne hagyj el,
Édes Jó Istenem! Amen.*

(v. Joó Katalintól)

„Imádom!”

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása, s a térdre hullt, harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbentek rá, hogy az igazi kiállítás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiaság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítélt posványából. Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöt-

tünk a győztesek páholya, és milyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis, mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádj a lencsefőzeléket, imádj a karóráját, imádj a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét...

Megszentségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

*Ne imádj hát mindent,
édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás dísznei elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.*

Fekete István
Esti Újság, 1944. jan.15.

Advent csöndje

*Advent csöndje vigasztaljon minden egyes lelket
Ki a földön igazul él, vagy téveszméket kerget.
Vigasztaljon mindenkit, kinek fáj a szíve,
Imáinkat a téli szél bozzájuk elvívge.*

*Vigasztaljon mindenkit, ki magányos, vagy beteg
Vigasztaljon mindenkit, bol könnyesek a szemek.
Vigasztaljon mindenkit ki a sötétben fél.
Érezze meg minden lélek: Jézus Krisztus él!
(Hámori Gábor – Remete Szent Pál csoport)*

**Föl-föltekintünk a magasságos égre, / Mennyekből az angyal hadd jöjjön el végre!
Árva magyaroknak vigasztalására / Árva magyar hazánk boldogulására!**